

Hvad ser du?

Nu har vi atter aet lov til at udsende dette lille månedsblad et år. Min hustru og jeg sender en hilsen til alle læserne med en hjertelig tak for forbøn. Giver Gud fortsat nåde dertil, fortsætter vi med at udsende bladet i det kommende år.

*

Menneskene ved aldrig, hvad de mest behøver. De har mange længsler, mange drømme og ønsker, men i sin uigenfødte tilstand er ethvert menneske ude af stand til at kende sit egentlige behov: *det profetiske ord!*

Det er et *skabende* ord, d.v.s. et ord, der opvækker dem, der er døde i synd og overtrædelse. I det ord er Guds dom og hans nåde virksom i en uopløselig enhed. Det er et ord med evighedens uafrystelige alvor og med den guddommelige, uudgrundelige barmhjertighed. Det er et ord, der bringer den levende Gud nær ind på hjertet af syndere.

Intet menneske har af sig selv lyst til eller længsel efter dette ord, thi det ryster ham i hans grundvold. Og dog er dette ord det eneste, der kan frelse ham.

Hver gang, det profetiske ord lyder, er det noget mere end en tale, det er en *begivenhed*, thi i det ord er Herren nærværende.

*

Ingen kan forkynde det profetiske ord, fordi han har »lært at prædike«. Det er nemlig ikke et ord, vi har under vor kontrol, så vi kan tage det frem, når vi skal have en Gudstjeneste eller et møde.

Det kan slet ikke forkyndes med selviske motiver.

Det kan kun forkyndes i dets egen Ånd, d.v.s. Guds Ånd, den hellige Ånd.

Det forkyndes ikke på menneskenes betingelser. Nogle mennesker vil som grækerne have *visdom*. De synes, at de selv er kloge, og de mener, at hvis Gud er til, vil han overbevise dem derom med nogle argumenter, der tilfredsstiller deres klogskab. Den tankegang går Gud ikke ind på. Han synes for det første ikke, at noget menneske er overmåde klogt, og for det andet vil han kloge menneskers hovmod til livs. Det profetiske ord maler Kristus for øje som korsfæstet. Det er ganske vist i kloge menneskers bedømmelse dårskab, men det er Guds visdom. Og Guds visdom adskiller sig fra al menne-

skelig visdom derved, at den er kraft, d.v.s. kraft til at nedbryde menneskets hovmod og kraft til at frelse det nedbrudte menneske.

Andre mennesker ønsker ligesom jøderne, at Kristus skal *bevise*, at han er Frelseren og Herren. De kræver derfor tegn og undere. Men heller ikke deres tankegang får nogen som helst støtte af det profetiske ord. Det samler sig kun om eet: *Kristus som korsfæstet*. Det er ganske vist i disse menneskers øjne svaghed, men de tager helt fejl, thi det er Guds frelsende kraft. De, der kræver tegn, før de vil tro, er ligesom de, der kræver overbevisende argumenter, behersket af hovmodet og optræder som Guds ligemænd, der kan foreskrive ham, hvad han har at gøre, hvis de skal tro på ham! Men Gud er ikke hovmodets tjener; Han er dets tilintetgører, Derfor rækker han ikke det hovmodige, syndige menneske en lillefinger, men maler Kristus for øje som korsfæstet for ham. Da går Guds dom ind over hans hovmod og hans betingelser for at ville tro; bøjer han sig under Guds strengthed, kan han blive frelst og benådet i Guds korsmærkede barmhjertighed. Så oplever han, at det profetiske ord om den korsfæstede Kristus var Guds kraft til hans frelse.

*

Da dette nyskabende ord ikke imødekommer menneskenes ønsker om visdom eller beviser (tegn), oplever mangfoldige det som *frastødende*.

Sådan må det imidlertid være, thi dette mægtige ord vil *døde* (og det er *frastødende*) og *levendegøre*.

Dette ord er *Danmarks* dybeste behov, men det forstås danskerne slet ikke.

Det er ikke et *politisk* ord, ej heller et *ideologisk* ord – det er Guds ord og kommer følgelig med *guddommelig* myndighed.

*

Hvis det profetiske ikke lyder mere, er alt håb ude. Intet menneskeord eller menneskebudskab kan besejre Mørket, der sænker sig over vort folk.

»HERRENs ord var sparsomt i de dage« (1. Sam. 3,1). Det samme kan sørgeligt nok siges om vore dage.

Men i næste kapitel i I. Samuels bog står der: »Og Samuels ord nåede ud til hele Israel« (1. Sam. 4,1).

Gud ændrede således sit eget ords indflydelse fra at være sparsom til at blive altomfattende. Det medførte ikke, at hele Israel bøjede sig under Ordet, men alle blev berørt af det.

Kan det gentage sig i dag i vort land?

*

Kan julens budskab, som alle mener at kende, være et *profetisk* ord med guddommelig skaberkraft i sig?

Ja, og hvis det ikke er det, er det ikke et budskab fra Gud om Gud.

Så er det blevet et hyggeligt budskab, som taler til uigenfødte mennesker på deres betingelser, berøvet al kraft – ude af stand til andet end at skabe en hyggelig stemning i nogle timer.

Og hvem er skyld heri?

*

Brorson synger, at »knuste hjerter føler bedst, hvad denne store fryde-fest for glæde har at bringe« – og han har ret.

Der er mange knuste hjerter i disse dage – tænk blot på alle dem, der sørger efter *skibsulykken* i Østersøen.

Hvor forfærdeligt, om de nu ved jule-tid går til Gudstjeneste, og det profetiske ord, om at »eder er i dag en Frelser født, han er Kristus«, ikke lyder i den profetiske Ånd, men er trukket ned til at være et kært lille ord, der skaber en dejlig stemning her i den mørke vinter! Da går knuste mennesker uhjulpne hjem igen.

Men lyder det mægtige julebudskab i Åndens hellige kraft, da kommer Gud de fortvivlede og grædende så nær, at fortvivlelsens mørke viger for frelsens og håbets lys.

Da lyder det hellige og uomgængelige krav om *omvendelse* også til alle andre, der ikke blev berørt personligt af den frygtelige ulykke, thi evangelisten *Lukas*, der gav os juleevangeliet i flere enkeltheder end de andre evangelister, gav os også, hvad Jesus sagde i Luk. 13,1-5.

Uden det profetiske ord kan der ikke fejres en jul i sand betydning.

Lad os (som i de seneste år) »mødes« kl. 21 juleaften, hvor vi er, og i Åndens fællesskab bede til Gud, hver ud af sit hjerte – bede Ham om at sende sit Ord i Ånds og krafts bevis – og give sit Ord åbne døre i hele vort folk.

*

Der er flere læsere, der – så vidt jeg forstår dem – opfatter *Bønnen og Ordet* som den væsentligste del af dette månedsblad.

Det kan jeg ikke være uenig med dem i; jeg oplever nemlig de stille timer med *Johannes-evangeliet*, hvor jeg beder Gud om at åbne Ordet for mig, som en speciel gave til mig selv – en gave, som jeg ikke kan takke ham nok for.

Uden den var jeg stagneret i mit åndelige liv; nu åbner Herren nye friske kilder for mig – og jeg øser vand med glæde af dem!

*

Hvorledes kan vi *evangelisere Danmark*? Lad os med det samme slå fast, at det kan vi slet ikke! Hvis nogen mener, at han kan – da tager han grundigt fejl.

Lad os hellere betragte vor Herre Jesus – lad os sammenligne os med ham! Da er der næppe nogen, der siger: »Jeg kan evangelisere!«

Han begyndte sin evangelisation med at sige: »I dag er dette skriftord gået i opfyldelse for eders øren« (Luk. 4,21). Idet de hørte det, blev det opfyldt – det er sandelig evangelisation! Sådan kan kun den sige, hvis ord skaber, hvad det udsiger.

De allerfleste mennesker (også kristne) lever mere i fremtiden end i nutiden, fordi løfterne endnu ikke er opfyldt. Men hører de evangeliet i evangeliets egen kraft, da venter de ikke mere på, at Guds løfter engang skal blive opfyldt, thi det bliver de, idet Ordet lyder i deres øren!

Ord og kraft er eet og det samme, når vor Herre Jesus taler. Når han dømmer, er det ikke en trussel, men en dom; når han tilsiger syndernes forladelse, er det ikke en forjættelse, men synderne er dermed borte. Han taler, og det, han siger, er dermed virkelighed!

Når han siger til den lamme: »Stå op og gå!« så står den lamme straks op og går. Når han siger til Lazarus, der allerede stinker: »Kom herud!« så kommer Lazarus straks ud af graven.

Når Herren taler, skabes der således ikke en situation, hvor Ordet har lydt, og nu venter man på, om det også går i opfyldelse. Han taler, og det er dermed straks, som Han siger!

Således kan loven aldrig tale. Thi den befaler – og venter så på, at den, der modtog befalingen, adlyder den. Mellem lovens ord og ordets opfyldelse går der lang tid – ja, uendelig tid – thi ingen opfylder nogen sinde ved egen kraft lovens befalinger og forbud.

Men evangeliet er et andet ord. Det skaber straks, hvad det tilsiger, når det bliver hørt i tro.

*

Kun den, hvis ord har nyskabende kraft, kan evangelisere. Det erkendte *Paulus*; derfor talte han »ud af et rent sind, ja *ud af Gud, i Kristus* for Guds åsyn« (2. Kor. 2,17).

Hvis vi betragter vor Herre Jesus som evangelisten, da lægger vi også mærke til, at han *aldrig bad om penge*. Der er næppe noget, der svækker Ordets kraft mere, end når han, der forkynder det, beder mennesker om penge. Dermed »forkynder« han jo det triste »budskab«, at hans ord ikke har nogen skabende kraft – thi om det havde det, da skabte det vel også, hvad han selv trængte til! Hvordan skal det kunne skabe, hvad hans tilhørere mest af alt behøver: nyt og evigt liv, hvis det ikke engang kan skabe dagligt brød og hvad der hører til livets opretholdelse!

*

Jeg har i disse linier talt om, hvad »Danmark mest af alt *behøver*« – men sådanne ord kan lede til en misforståelse af evangeliet. Det er nemlig ikke et ord om, hvad menneskene behøver – det er slet ikke et ord *om* menneskene, men det er Ordet om Gud og om hans vilje!

Evangeliet har kun eet indhold: *Gud, således som han har åbenbaret sig i vor Herre Jesus Kristus – tydeligst på Kristi kors!*

Evangeliet har også kun eet ophav: *Gud selv*.

Det er altså ikke et ord, der udgår *fra* noget menneske, lige så lidt som det er et ord *om* menneskene – et ord, der hjælper mennesket til bedre selvforståelse – bedre forståelse af andre mennesker – bedre at realisere sig selv – eller lignende.

Nej, det er ikke et ord *om* mennesket, men det er Guds ord *til* mennesket – ordet om *Gud og om hans vilje!*

*

Når vi videre betragter evangelisten vor Herre Jesus, da ser vi også, at der ikke var nogen forskel imellem, hvad han sagde, og hvad han var. Han anskueliggjorde evangeliet med sit eget liv.

Ved siden af penge er der intet, der ødelægger evangelisationen mere end *et misforhold imellem forkynderens ord og hans liv*.

Derfor begynder evangelisation i vore dage med, at vi ydmyger os for Gud, fordi der består et misforhold imellem det, vi siger, og det, vi er.

Der lyder alt for selvsikre ord fra store dele af kristenheden, og der sættes alt for meget i gang. Man springer det afgørende over: ydmygelsen – lad os med et gammeldags ord kalde det for *boden!*

Nu skal vi snart synge *Brorsons* herlige julesalme: *Den yndigste rose er funden!* Her skal vi synge:

Ak, søger de ydmyge steder,
i støvet for Frelseren græder!
Da får I vor Jesus i tale,
thi roserne vokser i dale!

*

Det vers kunne blive en ny begyndelse til ærlig og sandfærdig evangelisation af det danske folk!

Jeg sagde: »...*ærlig og sandfærdig* evangelisation«, thi det forfærdelige er sket, at man i vore dage »evangeliserer« ved hjælp af overdrivelser, alt for store ord og løgn.

Jeg læser gang på gang om »en mægtig Ånds-udgydelse« – om helbredelser i mængdevis – om tusindvis af frelste – men går man det efter, viser det sig desværre at være slemme overdrivelser.

Og det umuliggør, at *Sandhedens Ånd* medvirker. Han lukkes ude. Tilbage har man kun pseudo-evangelisation, som bedrøver Helligånden, bedrager menneskene og bedøver alle, der medvirker, med usandfærdighedens sovepille. Det hjælper ikke, at man larmer meget; det gør kun ondt værre.

Sandfærdig og ærlig evangelisation sker kun, *når Sandheden råder i alt*. Og Sandheden har det kendingsmærke, at den ikke gør reklame for sig selv. Den er nemlig så stærk, at den ikke behøver støtte af noget.

*

Sandhedens ord kan kun forkyndes med nyskabende kraft i den uselviske kærligheds selvforglemmende Ånd. Den, der søger noget for sig selv, kan ikke evangelisere. Heller ikke den, der søger noget for sin organisation.

Men kærligheden har ikke noget med teknik at gøre; den er ikke bundet til nogen fremgangsmåde og følger ikke noget bestemt skema. Derfor hjælper de mange kursus i evangelisation meget lidt, om overhovedet noget – thi kærligheden lærer man ikke ved noget kursus!

Sjælevinder bliver man ikke ved at udanne sig dertil, men ved at *følge Jesus*.

Hans vej er underlagt en ganske bestemt guddommelig naturlov: *hvedekornets lov!* Hvedekornet må falde i jorden og dø, hvis ikke det ønsker at forblive det ene korn. Men hvis det dør, bærer det megen frugt.

Sådan evangeliserede vor Herre og Frelser. Og da han hang udspilet på et kors for vore synders skyld, favnede han hele verden med sin ubesejrede, udtøm-

melige kærlighed.

Han gav os ikke blot sit ord, men også *sig selv* – og han gav sig *helt*, thi han gav sig hen i døden for os alle.

*

Lad os tale stilfærdigt om at evangelisere, thi en sammenligning med vor Herre Jesus giver ikke anledning til store ord.

Peter siger om Ham, at han gik omkring og gjorde vel (Ap. G. 10,38). Jesu færdnen iblandt mennesker bragte altid lys med sig ind i deres mørke. Det har gjort et uudslætteligt indtryk på apostelen, thi han skriver til Guds udvalgte: »Lad jeres færd blandt hedningerne være god, så de – på grund af de gode gerninger, som de får at se – på deres besøgsdag kan prise Gud netop for det, som de nu bagtaler jer for, som om I var forbrydere« (1. Peter 2,12). Med disse ord gentager han på sin egen måde, hvad Herren selv sagde: »I skal være mine vidner« – altså ikke blot aflægge et vidnesbyrd nu og da, men altid være vidner, hvor I end er.

Det nye Testamente lægger ikke så stor vægt på »vækkelseskampagner«, som vi er tilbøjelige til, men lægger afgørende vægt på, at enhver kristen er et dagligt vidne om evangeliet, hvor han/hun er sat i livet.

Således evangeliserer vi alle – også (og måske især) når det ikke er os bevidst. Menneskene omkring os lægger mere mærke til vore reaktioner, vort sindelag, vort væsen og vor væren, end vi regner med – møder de Kristi Ånd og sindelag i os, da bliver de berørt af Ham selv – og da evangeliseres der!

*

Ordet og bønner – eller bønner og Ordet indgår som en uopløselig enhed i vort liv som Herrens vidner.

Vi sagde før, at Ordet skaber, hvad det udtaler. Hvad med bønner? I følge Jesu ord i Mark. 11,24 og Johannes' ord i 1. Johs. 5,14-15 gælder det samme om bønner! Ligesom det skabende ord venter den sande bøn ikke på, at det engang i fremtiden skal ske, som den siger. Ordet og bønner venter ikke, men skaber nu!

Det går over al menneskelig og kristelig forstand! Ja, naturligvis – det gør Guds ord og Guds tanker altid!

Hvordan bør vi forholde os til disse mægtige Ord?

*

Der er nogle, der hævder, at disse ord kun gjaldt i den første tid, altså medens apostolene endnu virkede rundt omkring på jor-

den. Den opfattelse bør vi ikke dele. Der er intet i Skriften, der tyder herpå.

Andre forvandler disse ord til et *postulat*. De hævder, at præcis sådan går det altid, når de taler, og når de beder. Derfor postulerer de, at enhver syg, som de beder for, er rask – ja, mange nøjes ikke med at påstå dette, men taler i deres mødeannoncer derom. De henviser til ordene i Mark. 11,24 og slår dermed fast, at sådan er det!

Men de, der hævder dette, gør vold på det hellige Ord. De forvandler Guds ord til at blive et *redskab*, som de behersker – og dermed har de helt misforstået og mistolket det. Når mennesker på den måde forvandler det hellige og evige ord til et instrument i deres hånd, da sker der noget ulykkeligt med dem selv – de bliver *store* på det – de optræder, som var de herre over enhver situation – de risikerer ikke blot at forføre andre, men også sig selv.

Den hellige bæven forsvinder og erstattes af latter og oprømt glæde. Jesu navn nævnes, men er ligesom Ordet gjort til et *instrument i deres hånd!*

På den måde kan man drage mange mennesker til møderne – men man evangeliserer ikke, thi Sandhedens Ånd er bedrøvet.

*

Det guddommelige er aldrig et redskab i vor hånd, thi *Ordet er Herre over os!*

Ordene i Mark. 11,24 og 1. Johs. 5,14-15 kan ingen af os forstå af sig selv. Vor Herre Jesus, der har talt dem, forstår derimod til fulde, hvad han mener med sine ord. På afstand af Ham kan vi ikke undgå at misforstå dem. Men bliver vi »i Ham«, da fatter vi, at ligesom det ord, der udgår af hans mund, udretter, hvad Han siger (Esaj. 55,11), således udvirker den bøn, der udgår af ham (hans vilje), hvad den begærer – og da kan vi af hjertet takke ham, fordi vi da ved, at vi allerede har det, som vi har bedt om.

Når Ordet således forbliver Herre over os og ikke forvandles til et redskab, som vi er herre over, da har det den virkning, at vi bliver *små*. Da forsvinder Guds frygten ikke, ej heller den hellige bæven for hans ord. Da bliver troen ikke et postulat, som man praler med, men sand og virksom. Og glæden bliver ren og ægte, ikke oparbejdet og vanhellig.

*

Vor Herre Jesus, evangelisten over alle evangelister, var *sagtmodig og ydmyg af hjertet*. Kun ydmyge (det vil som regel sige *ydmýgede*) kan evangelisere.

Og det kan man heller ikke lære ved noget kursus for evangelisation!

*

Store ord, store opfordringer og store arrangementer er næppe, hvad vi, der længes efter, at mennesker skal blive frelst, mest behøver og mest bliver hjulpet af.

Vi er i virkeligheden rådvilde; vi har intet standardsvar og ingen standardløsning.

Men vi har en Frelser, der tillige er Herren. Alt, hvad han vil, det gør han. Og mørket over Danmark er ikke mørkt for ham. Han gør langt ud over, hvad vi beder om eller forstår. Vi vil bøje hjertets knæ for Ham med inderlig glæde og taknemmelighed og stole på, at Han, som Ordet siger, vil lede os ad rette veje for sit navns skyld. På hans, de rette veje bliver der altid evangeliseret.

*

Det mægtige og vidunderlige ved Guds ord er, at det kan ingen binde. Er det Guds ord, da baner Gud selv vej for det og lader det komme derhen, hvor han vil.

Hvordan er de ord, som Jesus sagde i sin bøn i *Getsemane*, da intet menneske hørte dem, kommet ud til al verden? Det har Gud sørget for på sin egen måde!

Hvordan er det ord, Han kun talte til nogle *ganske få*, kommet ud overalt? Det har Gud sørget for.

Guds ord kan hverken forgå eller begrænses.

Det afgørende er derfor ikke, om der kommer mange eller få mennesker, men *om det er Gud, der kommer til orde*. Gør han det, da vil hans ord aldrig vende tomt tilbage, men fuldbyrde hvervet, han gav det. Hvis Guds ord skaber nyt liv i eet menneske ved et møde, hvor der kun var tre til stede, er det af langt større betydning end et møde med tusinder, hvor det kun var postulater, der blev udråbt. Denne ene mand bærer da Ordet videre til andre. Således er det guddommelige ord fortsat virksomt.

Vor Herre Jesus talte til mange tusinder, men han talte også til nogle ganske få. Vi bør imidlertid lægge mærke til, at Herren flere gange trak sig tilbage, da store skarer nærmede sig. Dermed viser han os, at vi bør være varsomme med at betragte store skarer som enestående gode lejligheder til at forkynde evangeliet.

Han sagde ikke: »Hvor to eller tre tusinde er samlede i mit navn, der er jeg selv midt iblandt dem!« Du ved, hvad han sagde.

Det er måske bedst for os, at der ikke kommer for mange til vore møder, thi *mange* (mange hundreder) er en fristelse for os – en fristelse for vort skjulte hovmod!

Mange kan også besmitte vore motiver, så de ikke bevarer renheden. Umærkeligt begynder vi måske at søge ære af mennesker – umærkeligt begynder vi måske at forsømme de små møder – de små ting – de små mennesker.

Herren ved, hvad der er det bedste for os og for evangeliet. Han kan sende tusindvis, hvis det fremmer hans sag mest. Det afgørende er ikke, at der kommer store skarer, men at *Guds Ord når vidt ud og udretter Guds gerning til frelse*. Og hvordan det sker, ved Gud langt bedre end nogen af os.

Det herligste og mest virksomme af alle ord blev ikke talt ved noget møde, men fra det kors, hvorpå vor døende Frelser hang for vor skyld.

Og da stenene haglede ned over *Stefanus*, bad han en bøn, der rystede *Sauls* hårde hjerte i dets grundvold.

*

Når kristenheden lægger *sine egne opfattelser* til grund for det, man kalder evangelisation, bliver de en hindring for evangeliet. Guds gerning kan kun gøres på Guds måde.

Det er alvorligt at tænke på, at mennesker, der gerne vil fremme evangeliet, kan blive en hindring for det. Vi har nok mere grund til at lade Gud tale med os om vort arbejde, end vi selv forstår.

*

Brevene til Timoteus er skrevet til ham, der skulle gøre *en evangelists gerning* (2. Tim. 4,5). Vi kan af disse breve lære meget om, hvad en sådan gerning går ud på, og hvorledes man gør fyldest i den. Jeg ved, at det ligger mange på sinde at bringe evangeliet til vort folk i dets dybe åndelige mørke; derfor foreslår jeg, at vi bruger de stille dage imellem jul og nytår til at

fordybe os i disse to breve, idet vi dog – før vi læser dem – lægger mærke til, hvad *Paulus* siger om Timoteus i Fil. 2,19-23. Vel er kun nogle af os evangelister, men vi er alle med i evangeliets tjeneste som lemmer på Kristi legeme. *Velsignet læsning!*

*

Medens året går på hæld, og vi ser tilbage på det, *fyldes vi af taknemmelighed*. Vi har atter fået *vort daglige brød* og mere end det – ikke en eneste dansker har sultet – og det i en verden, hvor millioner af mennesker ikke kan skaffe deres børn, hvad de behøver.

Vi har atter haft et år *med fred i landet* – og det i en verden, hvor borgerkrig raser flere steder – hvor uro og optøjer underminerer trygheden mangfoldige steder ud over jorden.

Al denne og megen anden godhed fra Gud, vor Skaber, burde lede os danskere til omvendelse – og lykkeligvis er der også nogle, der, overvældede af Guds godhed, har vendt sig til ham i ydmyghed og underkastelse – men de fleste modtager alle disse gaver uden at skænke Den Allerhøjeste en tanke.

Det siges af kyndige mennesker, at Danmark har verdens højeste levestandard. Vi har i hvert fald en af de højeste. Lad os aldrig et øjeblik opfatte det som noget, vi har fortjent, men lad os takke vor himmelske Fader af hjertet derfor.

Arbejdsløsheden faldt en lille smule i det forløbne år, og den samfundsøkonomiske situation forbedredes tilsvarende.

Der findes endnu mange *pligtro, arbejdsomme, ansvarbevidste mænd og kvinder* rundt omkring. De hører som oftest til de stille i landet. De holder i en vis forstand samfundet oppe ved deres indsats, men de berømmes ikke. *Den trofaste hustru og moder* i de mange hjem – den

flittige og hæderlige fader – hvad de betyder for landet som helhed kan næppe overvurderes.

Der er *mange dyrebare trossøskende* rundt om i de forskellige kirker og menigheder. De kender til at gå ind i deres lønkammer og bede. Også de hører som regel til de stille i landet, men de er saltet og lyset i Danmark.

Der er *mange prøvede kristne*. Adskillige af dem kommer sjældent uden for deres dør. Hvad deres bøn og stilhed betyder for tilstanden her i landet, kan vi først forstå i evigheden.

Der er sandeligt *meget* at takke Herren for, og der er *mange* at takke ham for.

Jeg tænker også på *politiet* i dets ofte meget svære arbejde. Og tankerne går til *hele øvrigheden*. Mange mænd og kvinder udfører året igennem en tjeneste for samfundet, som ikke altid værdsættes.

Når vi således i stilhed ser tilbage på det snart svundne år, melder *taksigelsen* sig af sig selv – og med den *forbønnen*.

Vi glemmer ikke at takke Gud for *Dronningen* og *det kongelige hus* – ejheller glemmer vi at omslutte hende med vore bønner – ligesom vi omslutter *regeringen* og *folketinget* dermed.

Og så småt begynder vi at bede og takke for *alle danskere* – thi enhver af dem er dyrebare for Skaberen, mere værd end alle jordens skatte.

På den måde går vi julen i møde med lyst til taksigelse og til at gøre godt imod alle.

Ganske særligt beder vi for *dem, der er i nød – de lidende – de sørgende – de fortvivlede*.

Jeg siger atter: »Vel mødt« Juleaften kl. 21 til fælles taksigelse, bøn, påkaldelse og forbøn, hvor vi end er!

Velsignet højtid i vor Frelsers og Herres dyrebare navn!